RESLJEVA 12

GLASILO UČITELJIŠČNIKOV

LJUBLJANA

1960/61

31 2 št.

LJUBLJANA, V NOVEMBRU 1960

Glasilo ljubljanskih učiteljiščnikov
- RESLJEVA 12 - izide 6 krat v šolskem letu.

Izdaja mladinska organizacija Učiteljišča v Ljubljani.

Ureja uredniški odbor, glavni in odgovorni urednik Anita Šolar, II.c, tehnični vodja Jože Šter, IV. c.

Naklada 200 izvodov, posamezna številka 20.- din.

Izdano v decembru 1960

Pavel Mišmaš

PESMI BREZ SLOVESA

II

Zopet odhajam med prapor samote
Odhajam od tebe z iluzijo poeta
V meni je žalostna struna otroštva.

Nekdaj bi rad, da bi spoznala,
kako je globoka pesem o sanji,
kako žge ogenj samote
in glasba tišine

Odhajam od tebe z iluzijo poeta
in sanjam o svoji mrtvi ljubezni
in razočaranja svojih besed,
ker si želela,
da so brez nežnosti.

Ne morem te doumeti.

Odhajam od tebe z iluzijo poeta
in pesem zvonov se razbija na robu pečine.

Bolečina na ladji samote.

Danes sem srečal na ladji samote tvoj smeh
in tvoje oči
in ljubezni žene ...

Prevelika si bila za moje življenje.
Rad bi, da bi umrla v meni.

Silvo Teršek

ČUDEŽNA NOČ

Srce je šum voda,
ki se razlega po telesu,
je šum, ki sega do neba
in čaka svidenja ob slovesu.

Če tega ni, se moč umiri,
in čuti izhlapijo v nič;
kot voda v skalah se iztiri,
postane čut srca kot ptič.

Vlado Delfin

KAKO VIDI UMETNIK UMETNOST

Kdor koli bi ob mojem delu
našel kakšno kritično opombo
naj jo ne pripoveduje prija-
teljem, ker se mu bodo brez-
pogojno smejali!

"Oh, pusti me, dragica! Še ob dobro voljo me boš spravila, ker gre že sicer vse po zlu!" Mož si je zapel svojo hipermoderno kravato, pokazal zrcalu svoj salomonski obraz, pogledal na svoje ošiljene čevlje. Pri tem mu je izredno pomagal njegov neproporcionalni trebušček, ki se je energično klanjal ritmu jazz muzike. "Tri sto prepraženih! Karlinca! Moja dobra žena, moje srce, moje oči! Kje je moj papir?"

Tako rekoč moj govor s papirjem. Izgubil sem ga! Kam ste ga dali, lenuh, pijavke. Vi, ki sem na vas polagal to pažnjo! Žena, poglej na mizo, pod mizo! Fricek, poglej k mački, tudi ta se rada igra s papirji, posebno še, če diše po klobasah! Še obiral se mi bo "mulc"! Izmaži se mi, sicer te jutri ne pustim v šolo! Ni ga! Ni ga! Prokleto, le kam sem ga vtaknil, le kam ste ga založili!

Karlinca! Poglej, povsod poglej, v štedilnik, frižider, tam imate babe prste vmes! Torej tudi tam ga ni. Poglej na polico, v stranišče, v smetnjak. Poglej v moje čevlje! Uh, teleban, saj sem vendar obut. Saj ne vem več kaj govorim! Le kje se drži moja glava! Karlinac! Karlinca! Rotim te, prosim te, obljubljam ti, zahtevam! Vse zastonj ... Pomagajte mi! Zberite nekaj mojih glavnih misli, mojih izklesanih izrazov, mojih dominantnih potez, nekaj mojih apriornih karakteristik. Čudovito! Apriorno! Sugestibilno! Božanstveno, raztelešena klasika! Nekaj takih! Vrašja Karlinca, kako so globoki tvoji izrazi. Niti sam jih ne razumem," mož je s pogledom planil na svoj Fiat, zbasal svoje apriorne misli, skočil za volan ...

Funtek! Funtek! Vozi počasi! Prehitevaj po desni! Na ovinkih zaviraj! Slišiš, slišiš ... Mucek! Žena je stresla svojo običajno dnevno porcijo.

"Bravo! Bravo! Odlično!" Mir! Mir! so se slišali glasovi po dvorani in glas reditelja, ki je miril in skušal dati svojim mislim svečan izraz: "Sedaj, velecenjeni umetniki, kritiki in žurnalisti, prisluhnite besedam našega nenavadnega gosta, našega priljubljenega, predragega in visoko spoštovanega tovariša predsednika, Funtka Merzidovška, ki vam bo v nekaj izbranih besedah okarakteriziral današnjo razstavo tako, kot jo on vidi in kot edino pravilno! Prosim, tovariš predsednik!"

"Dragi velecenjeni tovariši in tovarišice! Najprej se zahvaljujem

za izkazano mi čast, da na samem mestu izrazim svoje skromno mnenje. Če se iskreno izrazim, sem že od mladih nog pristaš in ljubitelj moderne umetnosti, ki je šele pred kratkim začela svojo triumfalno pot k izgraditvi našega socializma. Naše roke ustvarjajo temelje bodoče kulture in umetnosti in naloga bodočih generacij je, da to našo apriorno vlogo, pristno in nepopačeno posreduje svojim sinovom in hčeram. Da na naših tako rekoč ... fundamentalnih temeljih nastanejo gnezda, tako rekoč, da se natančneje izrazim - volišča novih muz, ki bodo prenašale naše ideje nepopačene in pristne - bogovom na Olimp! Takrat, tovariši, bomo lahko rekli, da smo v komunizmu. Oprostite, velespoštovani umetniki, te misli sem podal zato, da z uvodne in idejne strani očrtam vašo apriorno vlogo in vaše neizmerne napore, ki jih vlagate v ta socializem."

"Sedaj bi vam pa na konkretnih stvaritvah, upoštevaje vse vaše, oziroma na dotičnega delu izražene smernice in ideje, okarakteriziral današnjo razstavo."

"Če vzamemo tega stoječega bika tukaj spredaj ... Izvinite! Ne vidi se namreč dobro ... da, tako je, sedečega bika, vam najprej povem, kakšno pot je morala znanost prehoditi od tistega orjaškega, debelovratega, preobilno mišičastega in masivno izoblikovanega bika, ki pa dejansko ni povedal ničesar, kot da je bik, da tako deformiranega, stilno izčiščenega, s tako globoko humanostjo in takpno umetniško silo vzrejenega bika, ki pa je po vrhu še sedeči in v katerega je kipar izlil vso svojo podobo," predsednik je za trenutek prekinil zvočno valovanje.

"Čudovito! Bravo tovariš Merzidovšek", so ploskali in klicali vsi prisotni.

"Najlepša hvala za poklon, nisem vreden tako visoko zvenečega priznanja! Ostanem še naprej ponižni graditelj socializma", hrkaje in pokašljevaje je delil pohvaljeni izlivatelj bikove podobe svojo umetniško roko novinarjem in priznanim umetnikom. Vsepovsod so se slišali glasovi: "Ta pa zna! To ti je pravi umetniški kritik! Kaj na Vodicah, v Metropolitansko galerijo bi moral, tam bi lahko izrazil svoj umetniški talent!" so pogrevali drugi. "Presneto" so filozofirali tretji, "ni se zastonj zredil, jezik in pamet ima na pravem mestu.

"Dovolite! Prosim dovolite!" "Mir! Mir!" se je šepetalo po dboranj, "še bo govoril." "Dragi umetniki, naj vas nazivam z nadevkom, ki mu pripadamo. Naj se ustavimo ob drugi izmed razstavljenih umetnin. To je Bes pred soncem. Oprostite prosim, ne prekinjajte me! Prosim? Prosim? Kako? Oprostite, zelo sem vam hvaležen, to je vendar Pes pred soncem. Potem je ta pes še veliko več vreden. Že sam sugestibilen naslov Pes pod soncem nam pove, kakšno voljo je umetnik očlovečil v tem psu, ki mu je dovolil, da lahko opazuje sonce na dveh nogah, kar ostalim navadnim psom ni dano. In ta pes lahko dan in noč opazuje sonce, ne da bi se naveličal ali da bi kdajkoli iz dolgočasja zmignil z repom, se pretegnil ali zalajal ali postal lačen, nasprotno, to je pes, ki bo ostal pes in bo na vekov veke opazoval sonce."

"Sedaj pa velecenjeni umetniki, preidimo na finale današnje kritike. Tu je umetnina "Lepotica Venera". Solze me posiljujejo, dragi

umetniki! Poglejte to žensko, ki stoji pred nami gola, brez leve roke in desne noge! Žensko, ki so ji morali operativno odstraniti desni del oprsja! Žensko, ki ima na nogi veliko rakasto tvorbo, ki je spremenila nogo v navadno šibico. Solze me posiljujejo! Kaj ni to podoba naših ... simbol ... Trenutek. Vsakemu je lahko jasno, da taka ženska ne bo mogla nikdar imeti otrok! Pietete za Venero"! Predsednik je končal svojo govoranco.

V dvorani je sledilo ploskanje, vpitje glasov: "Čudovito, fantastično, graciozno! Naj živi predsednik! Sprejmite moje umetnine v dar in podobno ...

"Žena, vode! Karlina! Vode! Salamensko me je zdelal ta govor! Moralo je biti nekaj čudovitega! Tisto ploskanje! Tisti razvneti glasovi! Moralo je biti nekaj višjega, plemenitega, nekaj, česar znanost še ni odkrila. Sam ne vem, kako, jezik se mi je razvezal, misli so bile lahke, pravzaprav ni bilo treba ničesar misliti. Misli so se izražale brez mišljenja, brez kakega napora, tako rekoč stihijsko. Jutri se bom bral natisnjenega v časopisu, potem lahko pridem še v Metropolitansko galerijo. Karlina, če se da, pospravi te klasične slike in obesi moderne. Nemogoče, kako se človek čez noč navduši za modernizem. Obesi tistega sedečega bika, v katerega je umetnik izlil vso svojo podobo. Tistega psa postavi tako, da bo gledal skozi noge Venere, gledal v sonce - simbol bodočnosti. Le v pravilni razvrstitvi bodo dobile te impozantne umetnine svoj dalekosežni namen.

Ja, Karlinca, vidiš, kako se človek čez noč spremeni. Tako se rušijo stari nazori!"

Metka Mikše

ŠE VEŠ

Še veš,
kako je cvetela sosedova češnja
na vrtu,
kjer skozi ločje prišla sva v območje
pomladi
in kjer si v razprto naročje prinesel
mi zlomljene veje
ljubezni.

Vse to je že daleč,
daleč,
pa vendar še vem
kako si vzdrhtel,
ko sem ti smeje dovolila,
da vpleteš še enkrat v spuščene lase
mi šopek
teh nežnih cvetov
sosedove češnje!

Metka Mikše

OPROSTI

Oprosti mi, če se obrnem stran
ko objeta zreva
skozi oboke prenovljenih sanj.
Oprosti!
Toda jaz ne vidim sreče
v razglašeni tišini večera,
ne v šepetanju osivelih listov
visokega kostanja,
ne v zasanjenih klopeh.

December je.
Oprosti!
Saj vem, da tudi v tebi
že dolgo vse prikriva
monotono tihožitje
decemberskih večerov.

... H O R U K , H O R U K , B U M ...

"Brigada Slavka Šlandra, zbor na zbornem mestu!" Kdo ne pozna glasu našega komandanta Janeza, ki po zvočniku objavlja zbor. To pomeni konec radosti. Vsi se zberemo, zadenemo lopate in krampe ali pa ... no, kaj? Kdor ima "šoferski izpit"za težko kategorijo, vozi vozilo z enim kolesom. Ta vozila pojejo včasih v presunljivih višinah (katere bi jim zavidala celo Callasova), arije iz ljudožerskih oper, ki jih nihče od nas ni poznal. Mi smo zelo navdušeni nad tem. Tudi jaz šifiram. Krampi pojejo, lopate se zasajajo v zemljo in neutrudljivi ritem je vsepovsod.

Res, voziti ni kar tako. Pa ne zaradi teže, nekaj drugega je. Voziti je treba nekoliko višje in povrhu vsega še čez dva metra širok jarek. Kup na vrhu pa se veča in se veča. Deske so vedno bolj navpične, vedno težje je. Toda nam ni težko, saj se pri delu dobro zabavamo. Pri "lopatarjih" to delo opravlja Majk King, ki vse zabava s svojimi šalami. Med šoferji pa je kamniški Pumpek, ki tudi ne miruje z usti. Priključi pa se še "Tržiški čuk".

Deske so ozke, komaj za enega. O srečanju sploh ni govora. Pa vendar eden vpije "Vozi po desni, da te kdo ne povozi!" Toda od vrha se sliši "SOS! SOS!" Pogledam kaj je. Seveda, Kamničan je iztiril. Pa ravno nad jarkom. Poprimem za kolo in postavim na deske. Deske so skoraj zasute. Čez čas jih položo spet na vrh kupa. Vsi šoferji molče gledamo. Višina je spet večja. Kot vnetemu planincu mi je dovoljen prvenstven vzpon v višino. Na vrhu zaplapola bel robec: "Halo, Trisul I je padel. Alo, Himalajci, kar za menoj!"

Ritem dela se nadaljuje. Na skrivaj nekdo pogleduje na uro. Uh, štiri je že. V želodcu mu namreč že kruli. O, saj ni edini, toda tisti, ki niso lastniki ur, so preponosni, da bi vprašali. Končno! Že od daleč vidimo Čarlija in Marka, ki neseta našo ljubezen - veliko košaro z malico. "Dajmo, hitro še malo stisnimo!" zakliče nekdo. Končno je košara tu in v hipu smo vsi oboroženi z velikimi kosi kruha in priboljški.

Posedli smo povsod: po tleh, po deskah, po orodju. Seveda pa nihče od nas ni mogel razumeti, kako to, da gre čas med malico s tako brzino. Imeli smo nekaj dobrih "matematikov", ki so hoteli na vsak način dokazati, da je to pomota. Toda če reče komandant, da je malice že konec, se mora pač verjeti. Nismo se več razburjali, ampak smo se potolažili, da je to "Višja matematika".

Spet začnemo z delom. Odbrenkali smo šest ur. Vračamo se v naselje. Spremlja nas pesem, ne samo ena, mnogo pesmi, prav tako kot je nas mnogo ...

Odi

Otmar Repovž

Ž i v l j e n j e

Burja na poezije tihi čut igra
o kipenju sreče, o viharju, o svetlobi in o moči.
Hoče ji do dna glasove izrabiti, prav do dna
gre pih njen, ki glasove toči.

Burja na poezije tihi čut igra
igra, igra, a svet se suče.
Igra, igra okrog sveta,
po svoje spremlja jo igranje gruče.

Burja na poezije tihi čut igra
o življenju. V življenju za življenje
igra in hoče vsakemu v dno srca
poezije zliti blago hrepenenje.

Janez Piškur

D e k l e

Skozi tebe
o dekle,
valuje pesem življenja.
Rodila se je v dnevu mojih sanj
in se razvila v trnovem
gaju divje vrtnice.

A to so nedoumljive sanje,
tanke kakor lunina svetloba,
ki jih spremljam brenkajoč
na srebrno nit večera.
A vseeno.
Odnesi s seboj celo naročje mojih besed
ki naj ti govorijo:
"Ne dvomi v mojo ljubezen!"
Nevidno se skloni v vrtove
mojih resničnih sanj
in s svojimi lasmi
nama naredi varno zavetje.

Vendar me ljubi od začetka!
Pridi k meni in ne pojdi stran - ostani!
Naj ti zapojem na lunine žarke!
Na srebrne niti večera:
"Ne dvomi v mojo ljubezen!"

Milenko Vakanjac

N i k o l i n e v e m

Ko potuješ zvečer v svojo notranjost
nikoli ne veš kdaj bo dovolj
teh potovanj brez konca in cilja.
Takrat se ti zdi, da je vse izgubljeno:
Srce sredi iluzij izgubljenih!
Srce sredi iluzij izgubljenih je orhideja gnijoča.

Globoko na dnu pa je ograja upanj pobarval cinizem.
Na svidenje sonce! Morda se ne srečava več.
Nihče ne ve, če je to iluzija

Blažko Trnovec

KAJ SE BO ZGODILO JUTRI

Nad gozdovi so se vlekle bele pajčevine hladne jesenske megle. Trave so orumenele, listje je odpadlo z drevja. Čari barv so zbledeli, noč je padala skrivnostno na dremajočo zemljo, srca je obdala tiha žalost, trpkost življenja.

Tihi koraki so odjeknili v pozno jesensko noč. Nihče ni vedel, kam je odšel. "Spet je šel," in v lice štiridesetletne žene se je zagrizel nemir. Tisto čustvo do njega jo je gnalo, da je govorila, mislila. "Mama, ampak oprosti, mar sem jaz ravno vsega kriv, mar je ravno zaradi mene odšel?" Njegov obraz je bil mlad, skoraj otroški, a zdel se je kot da bi mu nekdo vrisal velike skrbi. Strmela sta v tla, sin in mati. Noben ni našel besed, njune misli pa so se srečale in šle skupaj dalje. Šle so nazaj, za dobri dve uri nazaj. Nekdo je potrkal na vrata, jih odprl, voščil "dober večer", izoričil Andreju listek ter odšel. "Kaj je spet?" "Oh, samo ob pol osmih imam mladinski sestanek!" Njemu se je obraz pomračil, leva obrv mu je rahlo trznila. "Nikamor ne boš šel. Sestanek? Kdaj pa so pa še imeli otroci sestanke?" "Ampak, oče, saj vendar ..." Vrata so se s treskom zaprla in nihče ni več govoril. Prav tu so se njune misli srečale. "Veš, Andrej, on se samo boji, on noče da bi ..." "Česa se boji, česa noče? Tega, da se ne bi sestal z njo?"

Njegov glas je dobil odločen zvok, a vendar mu je šinil preko lica nasmeh. Spomnil se je velikih modrih oči, svetlih las, toplih, odkritih besed in sreče. "Saj me razumeš, kaj misli! Ti si naš, preprostih staršev, a ona - med vama je tako velika razlika."

"Lahko noč, mama!" Razprtih oči je gledala v sobna vrata, ki so se zaprla za Andrejem.

"Mož, ki si šel, Andrej, ki si zaprl za sabo vrata. Mar naj tudi jaz grem? Kaj bi počela vidva brez mene, kaj bi jaz počela brez vaju? Saj je za vaju vsa moja ljubezen!" Ni jokala. "Saj bo morda drugo leto lepše." Drugi dan je bilo, kot da se ni nič zgodilo. On se je vrnil domov, se prijazno pogovarjal. V domu je bilo čutiti toploto. Le Andrej je ni čutil. Nemo je zrl skozi sorne šipe v hrib, od koder so se vlekle sive megle. Mislil je na modre oči, mislil je, da se morda včerajšnji dan ne bo več ponovil.

Vedel pa ni, kaj se bo zgodilo jutri ali pojutrišnjem?

Vlado Delfin

Ž e l j a

Tvoje oči so kakor pravljica
o smaragdni noči
in moje hrepenenje
je neskončna pot,
preko obzorij sivega oceana.

Rad bi poslušal pravljico
tvojih oči
in jo ohranil zase.

Mesec je ogledalo mojih želja
in moje roke so prekratke
da bi segle po njem.

Marija Resnik

V č a s i h s e m s r e č n a

Včasih sem srečna
in se smejem,
z mano se smeje sonce, trava,
tudi kamen na poti
se smeje.

Včasih te osreči le
bežen pogled.

Včasih sem srečna
in takrat sem
vesela gradov
v oblakih in
bojim se prebuditi
iz sna.

P O R O Č I L A M L A D I N S K I H O R G A N I Z A C I J

POROČILO O KONFERENCI OSNOVNE ORGANIZACIJE ZVEZE KOMUNISTOV NA UČITELJIŠČU

Konferenca osnovne organizacije ZK je bila 6.decembra 1960. Poleg članov osnovne organizacije so se konference udeležili kot gostje tovarišica direktor, član občinskega komiteja ZK Ljubljana - Center, tovariši profesorji, člani ZK ter predsedniki razredov. Konferenco je začel in pozdravil navzoče sekretar organizacije ZK Učiteljišča Mitja ROTOVNIK. Sekretarjevo poročilo, kakor tudi izvajanje diskutantov so se omejevala predvsem na probleme, ki se pojavljajo na šoli in med komunisti samimi.

Ker dejavnost komunistov naše osnovne organizacije ni bila vedno na stopnji, kakršno bi bilo želeti, je bilo na konferenci sklenjeno, da morajo komunisti globlje in širše preiti med mladino samo. Vsak od članov bo moral sprejemati konkretne naloge, ki jih bo vestno izpolnjeval. S svojim osebnim vzgledom, marljivim učenjem in partijsko disciplino bo vsak komunist dokazal, da je vreden član naše organizirane politične sile delavskega razreda in delovnega ljudstva Jugoslavije.

Ideološkemu izobraževanju bo še nadalje treba posvečati največ pozornosti. Le tako bo mogoče še mnogim mladincem našega zavoda priti preko težav glede vprašanja religije, ki jih bodoči poklic zahteva popolnoma razčiščene. Volitve so potrdile sekretariat, ki šteje sedem članov: Lili ŠKRINJAR, Ivica KOPRIVŠEK, Marija ŠERBEC, Milena KOVAČIČ, Jure GARTNAR, Uršula FINC in Fric MAJHENIČ, sekretar pa je do nadaljnjega ostal še Mitja ROTOVNIK.

NAŠ FOTOGRAFSKI KROŽEK

Pred tremi leti smo za Dan republike dobili od Ljudske tehnike aparaturo in s tem se je pričelo tudi naše zanimanje za fotografijo in delo v krožku. Res je krožek takoj zaživel pod vodstvom tovariša profesor VESELJKA, ki je vodil začetniški tečaj. Najprej teoretično, potem pa smo teorijo prenesli v prakso. Še isto leto smo si uredili temnico, ki je bila sprva zelo skromna, a smo jo vsak dan bolj dopolnjevali in kmalu je bila usposobljena za delo. Od portretov, ki smo jih najprej pričeli delati, smo prišli tudi na druge motive in uspeh res ni izostal. Slikali smo razrede in napravili okrog 500 slik, potem pa smo se načrtno lotili izdelave albumov, spomenikov na NOB v Ljubljani. Res je bil album za lanski 29. november gotov in smo enega podarili našemu pobudniku - Ljudski tehniki, drugega pa smo - opremljenega z angleškimi prevodi stihov poslali v mesto Nottinghamm v Anglijo, kamor je šla na obisk naša predstavnica mladinske organizacije. Poleg tega smo delali slike z ekskurzij raznih razredov ob koncu šolskega leta ter slike maturantov, ki so se v svojem prazničnem razpoloženju poslavljali od nas in šole. Uspele pa tudi neuspele slike smo razstavili v izložbeno okno, ki nudi lep užitek dijakom, kakor tudi obiskovalcem našega zavoda.

Izpopolnjujemo se tudi v tehniki dela in smo si v ta namen pri tehnični vzgoji napravili reflektorje, ki nam omogočajo slikanje tudi v notranjosti ter električni sušilec, ki daje slikam zaželjeni sijaj. Kupili smo si tudi zobčasti obrezovalnik in tako imamo vse pogoje za napredek v lepi fotografski umetnosti.

V tem šolskem letu se je za fotografski tečaj prijavilo precej novih članov, ki so si zastavili skupni cilj, izdelati v teku šolskega leta album: Življenje in delo na Učiteljišču. Upajmo, da nam bo to uspelo in tako bomo dosegli nov pomemben uspeh, ki nam bo koristil tako ob izpopolnjevanju, kakor v našem nadaljnjem poletu pri delu.

Ujemimo v sliki lepoto naše mladosti, obogatimo s fotografijo našo estetsko vzgojo.

Anton Skok

O DELU NOGOMETNEGA MOŠTVA NA UČITELJIŠČU

V okviru novega športnega društva na Učiteljišču je zaživela tudi nogometna sekcija. Res je, da naše moštvo nima niti imena, pa vendar kljub temu dela. Zdaj še dokaj uspešno. Odigrali smo dve tekmi in to več kot pod neugodnimi pogoji: prvič megla, drugič dež - res vreme nam nikakor ni naklonjeno. Kaj bi lahko rekli o igralcih? To so večinoma fantje, ki so vneti nogometaši, nekateri pa se s pridom uveljavljajo tudi v drugih športnih panogah. Skratka mnogo vneme in mladostnega zanosa - nikakor pa ne materialnih pogojev. Imamo sicer dresе (ki so dokaj lepi), a smo brez nogavic in nekateri čevlji so precej na koncu svoje življenjske poti; premoremo celo žogo. Torej, če zamižimo na obe očesi, je to za začetek dovolj.

Sedaj pa bi spregovorili o vrednosti igralcev samih. Nekaterim se pozna, da so v nogometu precej doma, drugi pa to nadomeščajo z borbenostjo, borbenost, to je odlika, ki našim igralcem nikakor ni tuja. Morali bi jih videti na zadnji tekmi s Poštarjem! Borili so se res športno, srčno, in čeprav je dež vztrajno lil so zdržali do konca. To pa je odlika, ki v nogometu precej odtehta. Seveda o tehničnem znanju, da, o tem bi se dalo govoriti: moštvo še ni vigrano, kar je sicer popolnoma razumljivo. Posamezniki bi na vsak način hoteli uveljavljati svoje sposobnosti v preigravanju, obramba včasih izgubija glavo in vratar včasih malce prepozno intervenira. Vse te strani nikakor ne naštevam kot kritiko, ampak bi rad samo poudaril, da so to začetne težave, ki bodo izginile, brž ko bo več skupnih tekem in predvsem več skupnega treninga brez katerega si ne moremo misliti napredka našega moštva. Verjetno bomo z rednim treningom začeli šele spomladi, ker telovadnice za zimsko vadbo nimamo na razpolago, domača pa je zasedena od jutra do mraka. Treba bo poiskati trenerja, če pa tega ne bomo dobili, bomo morali trenirati sami; v tem slučaju pa nujna nabava strokovne literature s tega področja.

Zaželjeno bi bilo, da bi k novemu društvu pristopili predvsem

igralci iz nižjih letnikov, ker sedaj sestavljajo moštvo pretežno igralci iz višjih letnikov. Tako bi laže prebolevali odhod teh in bi bile krize v moštvu manjše. Mislim, da bodo te vrstice naletele na razumevanje vseh tistih, ki jim je pri srcu lep in dober nogomet, predvsem pa dober in lep razvoj te športne zvrsti na naši šoli.

Milenko Vakanjac, IV.a

USTANOVLJENO JE BILO ŠPORTNO DRUŠTVO DIJAKOV LJUBLJANSKEGA UČITELJIŠČA

Pred dnevi smo na Učiteljišču ustanovili dijaško športno društvo. Že v prejšnji številki našega lista smo omenili, da je športno življenje na naši šoli zraslo na takšno višino, da je bilo dela preveč za majhen športni odbor; zato je bil ustanovljen pripravljalni odbor, ki je poskrbel za ustanovitev pravega dijaškega društva. V pozdravnem referatu smo našli naslednje besede: "Vsi vemo, da se je športno življenje iz leta v leto bolj pestrilo in do danes že toliko napredovalo, da je bilo nujno ustanoviti organ, ki bo športno življenje usmerjal, upravljal in vodil po zdravih smernicah". Obljubo, ki smo jo dali v prejšnji številki, smo hitro uresničili. Od novembra 1960 vodi vse športno delo športno društvo. V referatu so važne tudi naslednje besede: "Namen društva je gotovo ta, da v svoje vrste vključimo čimveč dijakov in da ugodimo raznolikemu zanimanju posameznikov. Poleg tega je namen druptva tudi ta, da delo poteka smotrneje, bolj organizirano, da pripravi čimveč tekmovanj, še naprej nadaljuje s tekmovanji med razredi in s svojimi vrstami zastopa učiteljišče na vseh večjih + manjših tekmovanjih v Ljubljani. Seveda bo moralo društvo skrbeti tudi za organizacijo raznih teoretskih tečajev ter zaorje v ledino tudi v dosedaj nerazvitih športnih panogah. Važno vlogo bo druptvo odigralo tudi pri usposabljanju učiteljiščnikov v samoupravljanje. Ni važno, da zna nekdo samo igrati košarko ali odbojko, važno je, da zna tekmovanja organizirati in da zna pridobljeno znanje tudi posredovati mlajšim. Na prvem sestanku športnega društva so iz petnajstčlanskega odbora izvolili upravni odbor. Za predsednika je bil soglasno izvoljen dosedanji športni referent Marjan KONJAR. Izvoljeni so bili še tajnik, blagajnik in gospodar. Poleg tega so izbrali tudi tehnični odbor s predsedniki tehniških komisij za košarko, odbojko, rokomet, atletiko, vaje na orodju, disciplinski odbor, sodniški zbor, zdravstvena komisija pa bo društvu v oporo. Mladinska organizacija in člani organizacije ZK bodo društvu nudile nepodredno pomoč.

Društvu želimo, da uspešno dela in da program do kraja izpolni.

Z a d n j i r e z u l t a t i :

Moški košarka:

Šolska ekipa je sodelovala na Drnovškovem memorialu na Viču in dosegla tele rezultate:

UČITELJIŠČE	:	ŠOLA ZA UMETNO OBRT	45 : 33
UČITELJIŠČE	:	T S Š	32 : 60

Reprezentanca Učiteljišča ni bila kos boljšim s TSŠ in je zaslu-ženo izgubila, čeprav je na prvi tekmi igrala zelo dobro na Šoli za umetno obrt.

II.letnik	UČITELJIŠČA :	OSNOVNA ŠOLA FR.LEVSTIKA	22 : 20
	UČITELJIŠČE :	T S Š (strojna)	2 : 3

Naša ekipa se je še dvakrat srečala z istim nasprotnikom - obakrat je bil rezultat isti kot v prvi tekmi. Ekipa je zaigrala kot celota zelo dobro in bi bili z malo več sreče rezultati verjetno tudi lepši.

PRVI ŠPORTNI DAN V KOŠARKI NA UČITELJIŠČU

Poročilo o tekmovanju: Tudi letošnji športni košarkarski dan je potekal v znamenju pravega športnega tekmovanja in zavzetosti posameznih ekip. Pohvalno je sodelovanje prvih letnikov. Tekme so bile vse od prve do zadnje zanimive in lahko smo res zadovoljni. Pohvalimo lahko vzorno organizacijo, dobre sodnike in disciplinirane gledalce.

Objavljamo zmagovalce posameznih letnikov:

Ženske ekipe:

zmagovalec	drugih letnikov	II.a
	tretjih "	III.a
	četrtih "	IV.c
	petih "	V.a

Moške ekipe:

zmagovalec	prvih letnikov	I.c
	drugih "	II.a (A)
	tretjih "	III.a (A)
	četrtih "	IV.a (A)
	petih "	V.b (A)

PREDSTAVLJAMO VAM ŠPORTNIKE UČITELJIŠČA

S to rubriko, ki smo jo danes začeli, bomo nadaljevali tudi v prihodnjih številkah. Po vrsti vam bomo predstavili najboljše športnike v tej ali oni zvrsti na naši šoli. Za danes smo povabili na kratek razgovor košarkarske reprezentante. Predstavili so se nam takole:

BORIS PEČNIK, dijak V.letnika, star 19 let, doma iz Ljubljane. Povedal je, da zelo rad igra košarko. Prvič se je pojavil v šolski reprezentanci 1957.leta. Njegova velika želja je, da bi se njegova ekipa čimbolje uveljavila v šolskem tekmovanju. Glavna vrlina 184 cm visokega igralca je - odličen met na koš iz daljave.

DANE VIDOVIČ iz IV.a, je star 20 let, doma iz Tržiča. V svojih izjavah je bil skromen. Prav zato naj povem, da je Vidovič med najboljšimi športniki na Učiteljišču, saj igra poleg košarke tudi odbojko in rokomet. V šolsko reprezentanco je stopil prav tako 1957.leta in se v njej odlično uveljavil. Je izrazit napadlni igralec in do skrajnosti požrtvovalen. Pravi, da za sedaj še nima želja.

ZDRAVKO ZABUKOVEC iz V.b je najstraješi in najmanjši igralec. Že v letu 1957 se je uveljavil v šolski reprezentanci. Najbolj mu je všeč kolektivna igra. Želi pa, da bi uspešno doštudiral in se vpisal na univerzo.

FRANC BENEDIK iz V.b je star 19 let, doma iz Selc nad Škofjo Loko. Visoki center (186 cm) je vstopil v reprezentanco pred tremi leti. Izjavil je, da bi se rad po končanem Učiteljišču vpisal na DIF. Košarko igra tudi pri Šmartnem, poleg tega je sodnik pripravnik. Njegova največja vrlina je, iznajdljivost pod košem, kjer je popolen gospodar.

Še nekdo želi na DIF. To je najmljaši član ekipe 17 letni ŠTEFAN JAKŠIČ, doma iz Tržiča. Kljub temu, da je najmlajši in hkrati najmanjši (176 cm), je izredno prožen igralec in dostikrat navduši igralce z izvrstnimi skoki. V vrste reprezentantov se je vpisal lani.

JANEZ GODNOV iz V.a je star 19 let, doma iz Tržiča, košarko igra tudi pri Šmartnem. V igri je iznajdljiv in pravtako zelo prodoren igralec. Želi, da bi uspešno končal Učiteljišče. Za barve učiteljišča je prvič nastopil 1958.leta.

IVAN PAVLICA iz V.a, star 19 let, doma iz Save pri Litiji. V reprezentanci je prvič igral pred dvema letoma. Je med najvišjimi igralci (186 cm) in ima izreden smisel za mete od daleč. Njegova največja želja je, da bi V.b postala prvak Učiteljišča v letošnjem šolskem letu. Poleg tega si želi dobrega sojenja.

JOŽE HOSTNIK iz IV.b je šele letos prvič igral za Učiteljišče. Star je 19 let, doma iz Šmartnega, kjer pravtako igra za tamkajšnji klub. Je izredno hiter igralec in iznajdljiv v hitrih situacijah. Rad bi uspešno končal Učiteljišče.

JURE GARTNAR iz IV.a, je star 19 let, doma iz Železnikov. V reprezentanco so ga vključili 1958.leta. Poleg košarke se ukvarja tudi s sojenjem. Njegova želja je, da bi se po končanem Učiteljišču vpisal na univerzo

Še eden, ki bi ga vključili v rubriko: Predstavljamo vam športnike je
JANKO BRATOVIČ iz IV.a, star 18 let, doma iz Gorenje vasi. Lani je prvič igral. Uveljavil se je z odličnimi skoki

pod kpšem in se pravtako navdušuje za kolektivno igro. Po končanem učiteljišču bi šel rad na univerzo. Poleg košarke pa igra tudi odbojko v šolski ekipi.

POGOVOR S SODELAVCI

V uredništvu se je nabralo precej pesmi, Zato je bil kriterij ocenjevanja tokrat strožji. Nekatere pesmi so precej dobre, saj so izvirne, sodobno podane in doživete. Druge pa so uopet okorne. Mnogi, ki pišejo, mislijo, da je rimanje tudi pesnenje.

Neja: Pesem "A mene ni" je z izjemo nekaterih slabosti vredna objave. (III.številka). Druga je bolj naivna.

Gorazd: Pesem "Bolečina ne prepriča". Nekateri verzi in metafore so dobre. Motiv je star, pesem je ritmično neenotna.

C: "Razočaranje - res razočara". Mlada si, ne bodi taka pesimistka. Prva kitica "Moja bodočnost" pa ima zelo lepe metafore.

Lotti: Tvoji dve pesmi sta slabi in primitivni. Zdi se mi, da si vložila v pesmi premalo truda, pa tudi motiva sta obrabljena.

KL-a: Tvoji pesmi sta boljši, vendar premalo osebni in preveč začetniški. Pretehtaj vsak verz, ki ga napišeš in glej, da bo čimbolj izviren - samo tvoj.

Lazarela: Islanje rim za vsako ceno. Čeprav je motiv obrabljen, bi bili pesmi lahko doživeti in svojski.

Ida: Gostobesednost, čeprav se tu in tam zaiskri lepa misel. Piši preudarno!

J.D.: Tvoja pesem "Vse premalo" bi bila lahko dobra, če bi motiv znal obdelati. Več beri!

Sodelavcem, katerih dela se nam zdijo dovolj kvalitetna, ne dajemo ocen.

Mišmaš in Sevljak

Radi pomanjkanja prostora v tej številki pogovor o proznih delih odpade. Ponovno opominjamo, da prispevkov ne vračamo!

Uredništvo.